საბჭოთა კავშირის ჩემპიონატი ფეხბურთში

სსრ კავშირის 1989 წლის საფეხბურთო ჩემპიონატის ბოლოს 29–ე ტურის შეხვედრები საქართველოს ინტერესს იწვევდა. ეს ტური მართლაც დიდმნიშვნელოვანი და გადამწყვეტი იყო სწორედ აქ ამ დღეს შეიძლებოდა გამოვლენილიყო 52–ე ჩემპიონატის სამივე პრიზორი და ის ორი აუტსაიდერიც, რომლებმაც გაისად 1 ლიგაში უნდა გადაინაცვლონ.

და სწორედ ამ ტურმა გადაწყვიტა ეს ძირითადი აქტუალური საკითხები, ბოლო 30–ე ტურის —— ამ უმთავრეს განლაგებას სატურნირო ცხრილში ვეღარაფერი ვერ შეცვლის!

ოქროს მედლები– "სპარტაკი" (მოსკოვი).

ვერცხლის მედლები – "დნეპრი" (დნეპროპეტროვსკი)

ბრინჯაოს მედლები – "დინამო" (კიევი),

1 ლიგაში გადადიან:

"ლოკომოტივი" (მოსკოვი)

"ზენიტი" (ლენინგრადი).

გასარკვევი დარჩა მხოლოდ ის, თუ გაისად ვინ მიიღებს მონაწილეობას უეფა–ს ტურნირზე, სადაც სსრ კავშირის 3 გუნდი გამოჰყავს. აქ რამდენიმე შესაძლო ვარიანტი არსებობს, მათს გარჩევას ახლა არ შევუდგებით, მით უმეტეს, რომ ჩვენს გუნდს – თბილისის "დინამოს", სამწუხაროდ, ეს საქმე სრულიადაც არ ეხება.

23 ოქტომბრის მატჩებიდან გაზეთის დაბეჭდვის დროისთვის ვერ მივიღეთ ლენინგრადის "ზენიტისა" და დნეპროპეტროვსკის "დნეპრის" შეხვედრის შედეგი. გაიმარჯვეს დნეპროპეტროვსკელმა ფეხბურთელებმა ანგარიშით 2:1.

ახლა თბილისში ჩატარებული იმ მატჩის შესახებ, რომელმაც ჩვენს გუნდს უკვე შეუნარჩუნა ადგილი უმაღლეს ლიგაში.

"დინამო" (თბილისი) – "ჟალგირისი" (ვილნიუსი) 3:1 (1:0) თ

თბილისი, ვ. ი. ლენინის სახელობის "დინამოს" სტადიონი 23 ოქტომბერი.

"დინამო" ხაპოვი, "კეტაშვილი, ცხადაძე (ჩიქოვანი, 70 წ) თედეევი, ჯიშკარიანი, რევიშვილი, სვანაძე, ცვეიბა, ქეცბაია, კაჭარავა, გოგიჩაიშვილი (დარასელია, 75)

"ჟალგირისი" კონცავიჩუსი, ფრადრიკასი, სუკრისკოვი, მაჟეიკისი, ჟეკასი, ტაუტკუსი, კვატკაუსკასი, თვანაუსკასი, იაკუბაუსკასი, ზუგუდა (რასიუკასი 75) ნარბეკოვასა (ზდანჩუსი 13)

მსაჯი ვ. პიანისი (დონეცკი).

თბილისის "დინამოს" თამაშებს ჯერ კიდევ ცოტა მაყურებელი ესწრება, ჩვენს სტადიონზე ამჯერად მრავლად იყო ცარიელი ადგილები, თუმცა მატჩი "ჟალგირისთან" გარკვეულ ინტერესს იწვევდა. საჭირო იყო მისი მოგება საიმისოდ, რომ დინამოელებს წლევანდელ სეზონში მიეღწიათ მთავარი ამოცანისთვის და მტკიცე გარანტია შეექმნათ უმაღლეს ლიგაში დასარჩენად. ვეთანხმებით ყველა იმ გულშემატკივარს, რომელიც ღრმად დარწმუნებულია, რომ თვის ეს ამოცანა თავისთავად ყოვლად შეუფერებელი და აბსურდულია თბილისის "დინამოსთვის", რადგან კონკრეტულად ამგვარია მიზნის შესასრულებლად წლიდან წლამდე ბრძოლამ შესაძლოა ჩვენი გუნდი საერთოდ დააქვეითოს დაბალ დონემდე და საბოლოოდ თვალსა და ხელს შუა გამოაცალოს ის მაღალი, ღირსეული ამოცანები, რომლებიც მას ნახევარი საუკუნის მანძილზე ამოძრავებდა და ასულდგმულებდა. რა შეიძლება ჩვენმა საზოგადოებრივმა აზრმა ხელი შეუწყოს ამგვარ დაბალი მიზნების დამკვიდრებას და მერე, საერთოდ, უმაღლეს ლიგაში დარჩენას დასჯერდეს და ამით დაკმაყოფილდეს.

მაგრამ სადღეისოდ შექმნილი კონიუნქტურული ვითარება, გინდა–არგინდა, ისეთი შეიქმნა, რომ სხვა გამოსავალი თბილისის "დინამოს" არ ჰქონდა და რაც უფრო ადრე გაინაღდებდა იგი ადგილს უძლიერესთა შორის, მით უფრო უმჯობესი იქნებოდა.

ამ მიზანს გუნდმა მიაღწია და ახლა დარჩენილ შეხვედრას კიევის "დინამოსთან" არსებითი პრაქტიკული მნიშვნელობა აღარა აქვს. კიეველები წინ ვეღარ გადაინაცვლებენ, თბილისელებსაც აღარა აქვთ გათამაშების ცხრილში მნიშვნელოვანი დაწინაურების საშუალება და 27 ოქტომბრის მატჩიც კიევში, ალბათ "უშფოთველად" წარიმართება.

"ჟალგირისთან" მატჩში თბილისის დინამოელებმა სრულად გამოავლინეს ის თვისებები, რომელთა ნაკლებობასაც მათ სისტემატურად ვსაყვედურობთ ბოლო წლებში. გუნდმა ითამაშა. მაქსიმალური მონდომებით, ტემპიანად, გამარჯვებისადმი დიდი სწრაფვით აზარტით, სწორედ ამ აზარტმა, სისწრაფემ და გამარჯვების სულისკვეთებამ აიძულა ჩვენი ფეხბურთელები ემოქმედათ ისე, რომ ვილნიუსელებმა ვერც თამაშის დასაწყისში, ვერც მერე, როცა მათი დამარცხება თანდათან

გარდაუვალ ფორმებს ღებულობდა, ვერ შეძლეს დაგეგმილი, საკუთარ ძალებში დარწმუნებული, კომბინაციური თამაშის გაშლა. საამისო ცდა "ჟალგირისს" პირველივე წუთებიდანაც ჰქონდა, თბილისელთა განუწყვეტელი იერიშების დაცხრობას ისინი ცდილობდნენ. ბურთის ნელი გათამაშებით, აუჩქარებელი მანევრებით მთელი გუნდი ლამობდა არ დაერღვია საკუთარი თამაშის წლობით გამომუშავებული ტაქტიკური სქემა, მაგრამ რაც დროს გადიოდა, დინამოელთა სწრაფი იერიშების შედეგად მათი საერთო ურთიერთმოქმედება თანდათან ირღვეოდა და საბოლოოდ მატჩის ტაქტიკური ნახაზი იმაში გამოიხატა, რომ დინამოელები განუწყვეტლივ უტევდნენ, ვილნიუსელები კი განუწყვეტლივ თავს იცავდნენ და ამ დაცვითს მანევრებში სულ უფრო ხშირად უშვებდნენ შეცდომებს. ამის გამო მასპინძელთა კართან იშვიათად თუ იქმნებოდა სახიფათო სიტუაციები შუა მინდორზე თამაშის სადავეები მტკიცედ ეპყრათ ხელთ თბილისელებს, ხოლო რაც შეეხება სტუმართა მცველებსა და მეკარეს აქ დაშვებული ლაფსუსები კარის აღების უშუალო ხიფათს ქმნიდა. ერთ–ერთი ასეთი სახიფათო მომენტი მე–13 წუთზე შეიქმნა, როცა შუა მინდვრიდან გათამაშებული სწრაფი კომბინაციის შემდეგ საჯარიმო მოედანზე გავიდა რევიშვილი. დინამოელებმა კარგად გამოიყენა ეს მომენტი, ძლიერად დაარტყა და კონციავიჩუსმა ვერ შეძლო კარის ხსნა. პირველი ნახევარი ამ ანგარიშით დამთავრდა 1:0.

მეორე ტაიმი პირველის ტიპიური გამეორება იყო, აქაც ყველაფერი დასაწყისში გადაწყდა, ჯერ 51–ე წუთზე თედეევმა საკმაოდ შორი მანძილიდან აიღო "ჟალგირისის" კარი, 55–ე წუთზე კი ქეცბაიამ კიდევ ერთხელ აიძულა ვილნიუსელთა მეკარე ბადიდან გამოეტანა ბურთი.

3:0 – ეს უკვე ეჭვმიუტანელი გამარჯვება იყო, თავისუფლად ამოისუნთქა გუნდმა, შვებით ამოისუნთქა მაყურებელმაც და დარჩენილ დროში თბილისის "დინამომ" ბოლომდე მიიყვანა მეტადა საჭირო გამარჯვების საქმე, თუმცა, ერთი უსიამოვნო მომენტი მაინც განვიცადეთ: 85–ე წუთზე ივანაუსკასის ინდივიდუალური გარღვევა ერთადერთი საპასუხო გოლთ დამთავრდა.

ჩემპიონატის მეტადა დიდმნიშვნელოვანი მატჩი მოვიგეთ, უმაღლეს ლიგაში დარჩენის პრობლემა თბილისის "დინამომ" წლეულსაც წარმატებით გადაწყვიტა, მაგრამ ჩვენი გუნდის წინაშე ჯერ კიდევ იმდენი ურთულესი პრობლემაა გადასაჭრელი, რომ ჩვენი გუნდის მომავლის საკითხი კვლავ და კვლავ საქართველოს მთელი სპორტული საზოგადოებრიობის სერიოზული მსჯელობის საგნადა რჩება. საჭიროა ახალი პერსპექტიული ფეხბურთელების გამონახვა, გუნდის მაღალ დონეზე შეთამაშება, საერთო კლასის, ტექნიკისა და ტაქტიკის გაუმჯობესება, საბრძოლო თვისებების გამომუშავება და მრავალი, მრავალი სხვა. ყველა ამ პრობლემის წარმატებით გადაჭრა საჭიროა ამთავითვე, ახლავე, თბილისის "დინამოს" ფრედ გახანგრძლივებული კრიზისი ერთხელ და სამუდამოდ უნდა აღმოიფხვრას. ის ადგილი, რომელიც ბოლო წლებში "დასჩემდა" საქართველოს პირველ გუნდს. მისი შესაფერისი აშკარად არ არის, უკეთესი მომავლისთვის ბრძოლა უპირველეს ყოვლისა თვით დინამოელთა, მაღალი კოლექტივის საზრუნავია.

”ლელო” 25 ოქტომბერი 1989 წელი